

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HET GEHEIM DER GROTE MEREN.

Het geheim kneep de bevolking gedurende twee volle jaren bij de keel. De eerste misdaad werd in de aanvang 1851 gepleegd, de zeventiende op het einde van 1852.

James Oliver Haley, sheriff van Three Oaks City, was er werkelijk de kluts bij kwijt. De misdadiger beging zijn eerste misdaad op 6 Januari '51, een tweede de 18e Mei, een derde de 1e Augustus, een vierde de 7e December. Het had er de schijn van, dat hij slachtoffers om het leven bracht, telkens als het hem beliefte. Meestal gebeurde zulks in de vooravond, tussen acht en tien uur. De techniek der misdaad was steeds dezelfde: de bandiet overviel zijn slachtoffers ruggewaarts, sloeg zijn rechterarm om hun hals, trok hun hoofd achteruit en plofte een kort breed lemmet in hun hart. Geen twijfel mogelijk, de moordenaar was een kerel die zich vooral van zijn linkerhand bediende. Zijn misdaden strekten zich over de afstand uit van Three Oaks City tot Fort Crew. Al de misdaden droegen als het ware een merkteken: steeds vond men ter plaatse stompjes van Meksikaanse sigarillos, bekend onder de benaming van « Negrillos ». Op 8 December '51 had de vijfde moord plaats, maar ditmaal liet de misdadiger een bewijs achter, dat toelaten moest hem weer te vinden: men ontdekte inderdaad, naast de sigarillosstompjes, een gouden ring, waaromheen een slang gerold was. Twee dagen nadien, legden Haley en zijn mannen, de hand op de

offers om het leven bracht, telkens als het hem beliefte. Meestal gebeurde zulks in de vooravond, tussen acht en tien uur. De techniek der misdaad was steeds dezelfde: de bandiet overviel zijn slachtoffers ruggewaarts, sloeg zijn rechterarm om hun hals, trok hun hoofd achteruit en plofte een kort breed lemmet in hun hart. Geen twijfel mogelijk, de moordenaar was een kerel die zich vooral van zijn linkerhand bediende. Zijn misdaden strekten zich over de afstand uit van Three Oaks City tot Fort Crew. Al de

misdaden droegen als het ware een merkteken: steeds vond men ter plaatse stompjes van Meksikaanse sigarillos, bekend onder de benaming van « Negrillos ». Op 8 December '51 had de vijfde moord plaats, maar ditmaal liet de misdadiger een bewijs achter, dat toelaten moest hem weer te vinden: men ontdekte inderdaad, naast de sigarillosstompjes, een gouden ring, waaromheen een slang gerold was. Twee dagen nadien, legden Haley en zijn mannen, de hand op de

postkoetsrijder die om de twee dagen de afstand tussen Three Oaks City en Fort Crew aflegde. Hij bevond zich in een speelhol. Het was een solied gebouwde dertigjarige kerel, met slechte faam, een vechtersbaas, die verdacht werd aan smokkelpraktijken te doen. Die postrijder, Frank Mills, bezat inderdaad zulke niet gewone ring met slangversiering. Tien, twintig getuigen bevestigden hem aan de vinger van Frank gezien te hebben. Op al de vragen die Haley hem stelde, antwoordde hij, van zich afbijtend, als iemand die weet dat hij niets te vrezen heeft. Toen de sheriff hem vroeg de linkerhand te tonen, liep Haley een bittere teleurstelling op. Inderdaad, aan een der vingers droeg Mills een gouden ring met slang. Tevens kon de verdachte een alibi opgeven, dat juist bevonden werd.

En toch deed zich een klein voorval voor, dat de politie verdacht voorkwam: Frank Mills verkocht zijn ring aan een kameraad, die hij tien dollar schuldig was, verloren bij het kaartspelen. Men trachtte uit te vissen, waarom Frank zijn ring weggedaan had, waarop deze te kennen gaf dat hij er weinig voor voelde een sieraad te bewaren, dat hem bijna aan de galg gebracht had. De sheriff deed de twee ringen nauwkeurig onderzoeken. Zij waren geheel dezelfde, op een kleine bijzonderheid na: op de gevonden ring kwam een uiterst klein sterretje voor, op die van Frank waren twee zulke sterretjes. Een twist bij het spel bracht uit dat Frank Mills zich van zijn linkerhand bediend had om een bijl te grijpen en zich te verdedigen. Maar ondervraagd, loochende Frank die bewering. Hij deed uitschijnen dat hij zich zeer wel van zijn rechterhand bedienen kon. Men verzocht hem zijn reizenregister voor te leggen om na te gaan waar hij zich bevonden had, telkenmale als een van de gepleegde misdaden bedreven werd. Het bewijs was afdoende. Niets verdachts kon tegen de postrijder aangevoerd worden. Toch was sheriff Haley er vast van overtuigd dat Mills met het hele geval wel degelijk wat te maken had. Ondertussen werden nieuwe slachtoffers om het leven gebracht. De 9e December '52 werd een zakenman uit New-York gedood. Negen dagen nadien, terwijl de speurders nog niet het minst opgeschoten waren, liet een bejaarde Indiaanse vrouw, die zich tot de Katholieke Godsdienst bekeerd had en die gedurende dertig lange jaren als meid bij Mills gewerkt had, na zulks bij zijn ouders ook gedaan te hebben, pastor Bert Scotts ontbieden. Zij gevoelde zich in stervensnood en wou een geheim, dat haar knaagde, niet mede in het graf nemen.

Frank Mills had een tweelingbroeder, die als twee druppelen water op hem geleek. Beide booswichten verdeelden de buit van hun misdrijven. Terwijl de een opereerde, mende de andere de paarden van de postkoets, waarbij hij zich op opvallende wijze in herbergen en plaatsen waar men vermaak zoekt vertoonde, om achteraf een onomstootbaar alibi te kunnen voorleggen.

Beiden droegen een identieke ring, die zij op hun achttienjarige leeftijd van hun vader hadden gekregen. Daar de oude man door hun wonderbare gelijkenis, zijn zoon Frank uit zijn zoon Harry niet herkennen kon, had hij op de ene ring één sterretje, op de tweede twee doen aanbrengen.

Frank werd gearresteerd. Nooit geraakte men op het spoor van Harry. Er werd beweerd dat hij zelfmoord pleegde toen men zich aanbood om hem aan te houden. Anderen echter hielden vol dat hij bijtijds de streek der misdaden ontvluchtte kon.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Zonderlinge zaak, mompelde hij bij zichzelf, een oude pleitrede! Waartoe kan dit van Heverboom nuttig zijn?

De goede heer schudde het hoofd, en verontrustte zich of dit niet weer het een of ander misdadig plan tot doel had.

VI.

EEN WREDE MOORD.

De heer Meert had het in 't geheel niet mis, toen hij de handelwijze van Karel Kwakbeen begon te wantrouwen, maar had hij deze kerel wat beter gekend, dan zou zijn twijfel weldra tot een volkomen zekerheid zijn overgegaan. Want de knecht was met hart en ziel gehecht aan zijn meester en steeds bereid om deze in zijn misdadige aanslagen te helpen en hem blindelings te gehoorzamen.

Hendrik van Heverboom had deze kerel op zonderlinge wijze aan zich verplicht.

Toen hij op zijn terugreis van Wenen, te Gent aangekomen was, besloot hij aldaar twee dagen stil te houden. Hij nam zijn intrek op de Oude Koornmarkt, in de afspanning «De Ster», waar hij voorheen nog meermalen had vernacht. Men had hem langs de achterkant van het gebouw, in een fraaie, keurige kamer gelogeerd. De vensters van dit vertrek waren voorzien van een soort balkon, dat zich uitstreckte langs de andere kamers van het huis, en dat in de zomer steeds versierd was met allerhande struikgewassen en bloemen.

Jonkheer Hendrik had het avondmaal genomen met de hospes en enige reizigers. De vorige nacht was een ter dood veroordeelde moordenaar, Pieter Gilles genaamd, die drie dagen later moest opgehangen worden, uit de stedelijke gevangenis ontsnapt, en dit was te Gent het onderwerp van alle gesprekken. De waard vertelde het feit, in al zijn bijzonderheden, aan de tafelgasten. De veroordeelde was een ouderloze jongeling van slechts vijf-en-twintig jaar, die enige tijd lijfknecht was geweest bij de graaf van Papenheim, en een meisje, dat hij ten huwelijk had gevraagd, maar dat van hem niet wilde weten, had gedood.

Hendrik luisterde achteloos naar het verhaal van de waard; zijn eigen zaken bekommerden zijn gemoed, zodat hij geen lust voelde om zich met iets anders bezig te houden; alleenlijk had hij op een vraag, die een van de reizigers hem had gesteld, om zijn denkwijze te kennen, kortaf geantwoord: «dat de jongeling gelijk had, zich te hebben gewroken». Dit gezegde deed hem door al de genodigden ongunstig bekijken, zodat de waard het gesprek veranderde, om alle verdere opmerkingen te voorkomen.

Het was ruim twaalf uur in de nacht, toen de jonkheer zich naar zijn slaapkamer begaf. In de haard brandde een goed eikenhouten vuur, dat een aangename warmte verspreidde. Hendrik zette zich neer en bleef geruime tijd, met de ellebogen op de tafel en het hoofd in de handen geleund, zijn toestand overdenken, totdat hij eindelijk, spijtig het hoofd schuddende, opstond, om zich te ontkleden. Terwijl hij daarmede bezig was, werd zijn aandacht plotseling opgewekt door een gerucht aan het venster van zijn kamer, dat uitkwam op het balkon. Hij bleef staan en luisterde; het gerucht herhaalde zich weer, en nu zag hij dat men langs buiten geweld deed om het venster open te duwen. De jonker greep een van zijn pistolen, trek de haan over en begaf zich op zijn tenen naar het venster.

Alsdan werd de poging, om binnen te geraken, weer vernieuwd, en wel met zoveel kracht, dat het venster raam boog en dreigde te breken.

— Wat beduidt dit geweld? gromde Hendrik nors, wie gij ook zijt, pak u weg, of ik schiet.

— Indien gij een medelijdend hart hebt, antwoordde een bidende stem, doe toch open; ik word vervolgd en ben verloren.

De jonkheer nam zijn pistool en opende het venster.

Een jongeling, blootshoofds en met bevuilde klederen, sprong in de kamer en wierp zich vóór hem op de knieën.

— Ach, mijnheer, bad hij smekend, red mij het leven! Ik ben, om mijn ontrouwe geliefde te hebben gedood, veroordeeld tot de galg en uit mijn gevangenis gevlucht.

(Wordt vervolgd)